

Kapitola 1

Deauville, červenec 1911

Takové vedro! Nemělo by u moře být daleko chladněji? Uf!“ Katiina přítelkyně Joan se ovívala malým vějířem. „Asi bychom si měly zvyknout na to, že uprostřed léta bývá v Deauville také teplo,“ ozvala se z dalšího lehátka Mary.

„Co se vám na Deauville pořád nezdá?“ rozčilovala se Katie. Měla nádherné přímořské lázně ráda a nedala na ně dopustit. S Joan Hodgesovou a Mary MacArthurovou se zde setkávaly každý rok, jakmile jim to časové možnosti dovolily.

Joan mávala vějířem stále rychleji, ale moc to nepomáhalo. Jako Angličanka nebyla na francouzská letní vedra zvyklá. Katie se bezděky usmála. Jí horko nevadilo. Seděly poblíž řady barevných slunečníků, které letos poprvé lemovaly novou pobřežní promenádu. Každá ze tří mladých dam byla vybavena slamákem velikosti kola od vozu. Nepřicházelo v úvahu, aby sluneční paprsky pronikly až k jemné pokožce a opálily ji, nebo dokonce spálily do ruda.

Mary si kapesníčkem osušila pot na čele. „Lepší, než kdyby přšelo. Vzpomínáte si na loňský rok? Celou dobu jen lilo.“

„Pravda, to bylo hrozné,“ souhlasila Joan a otrásla se. „Edwarde, neběhej tak daleko!“ vykřikla a vstala. Její sedmiletý syn se právě vydal s kyblíkem a malým podbě-

rákem do vody. Ohlédl se a vesele zamával. Joan pohrával na rtech zasmušilý úsměv.

„Copak?“ zeptala se Katie.

„Jen jsem si uvědomila, že se každý den víc a víc podobá Reginaldovi,“ odpověděla Joan.

„Ach, drahoušku!“ Katie se naklonila k přítelkyni a soucitně se dotkla její paže. „Byl by na vás hrdý.“

Joan se rozpačitě usmála. Nebyla zvyklá mluvit o svých pocitech. Katie to věděla, a proto rychle změnila téma. „Byla bych nejradši, kdyby děti zůstaly dětmi. Co si bez nich počnu? Marině jsou čtyři a jestli velkokněžna Jelena s princem Mikulášem nebudou mít brzy dalšího potomka, budu nezaměstnaná.“

„Ty a nezaměstnaná? Nikdy!“ rozesmála se Mary. „Jsi jedna z nejlepších chův, které kdy vyšly z Norlandského ústavu. Zajdeš za paní Wardovou a okamžitě pro tebe najde uplatnění.“

„To je sice hezké, ale nejsem si jistá, jestli budu nové místo chtít,“ zamračila se Katie, ale v duchu s uspokojením uznala, že Mary má zřejmě pravdu. Norlandský ústav byl od svého vzniku před téměř dvaceti lety institucí, z jehož bran vycházely nejlepší chůvy na světě. Katie složila závěrečné zkoušky v roce 1902. Po jednoleté epizodě u italské šlechtické rodiny vstoupila do služeb rodiny řeckého prince Mikuláše. O nejstarší Olgu se starala téměř od jejího narození a časem přibyla Elizabeta a nejmladší, nyní již čtyřletá Marina.

„Ale jdi, přece bys neodmítla práci u britského dvora nebo pro rodinu německého císaře?“ usmála se Joan.

„Jen ji nech, ať se rozhodne sama,“ podotkla Mary. „Klidně se může přidat k nám. Princezna Alice by potřebovala trochu rozveselit. Je hrozně nešťastná, že ani na potřetí neporodila syna.“

„Možná proto ti nakonec dala dovolenou?“ zajímala se Katie. Mary totiž původně pobyt v Deauville s těžkým

srdcem odřekla. Její zaměstnavatelka totiž čekala třetí dítě. Ale počátkem července přítelkyním napsala, že přece jen přijede.

„Možná,“ pokrčila rameny. „Nedává na sobě nic znát, ale sama jsi viděla, jak byla z narození malé Cecílie zklamaná.“

„Chudák dítě,“ zašeptala Katie soucitně.

„Tak hrozné to nebude,“ usmála se Mary. „Princ Ondřej svou nejmladší dceru zbožňuje. Za žádným z dětí nechovil v prvních týdnech života tak často jako za ní. Možná to bude tak trochu i tím, že je opravdu hezká a otcí jako by z oka vypadla.“

„Tak to je dobře,“ prohlásila Katie zamýšleně.

„Co budete dělat po dovolené?“ změnila Mary téma. Ani slamák před sluncem neochránil dokonale a na nose i lícních kostech jí naskákaly pihy, ještě víc zdůrazňující její skotský původ. Světle zelené šaty barvou ladily s očima a zrzavé vlasy v poslední době trochu tmavly. Je vážně hezká, pomyslela si Katie obdivně. Už dávno by v ní nikdo nepoznal šestnáctileté dlouhonohé děvče, které tak dlouho okounělo před bránou Norlandského ústavu, až ji tam zaměstnali jako služku. Než se později stala studentkou, musela urazit dlouhou a obtížnou cestu. Mary totiž pocházela z chudých poměrů. Mnohé, co pro Katie a Joan bylo samozřejmostí, si musela tvrdě vybojovat. Ale Mary nakonec překonala všechny překážky, dokázala si splnit svůj sen, dokončila školu a stala se chůvou.

„Odjedeme z Deauville za ctěným příbuzenstvem do Říma,“ řekla Joan s nepřeslechnutelnou ironií v hlase. „Ani bych neřekla, že jsem lady Rachel neviděla už tři roky. Zůstaneme s ní pár týdnů a pak se vrátíme do Anglie.“

„Já konečně poznám německou část princovy rodiny,“ hlásila Mary a oči se jí blýskaly nadšením. „Malá Cecílie bude u císařského berlínského dvora představena příbuzenstvu. A potom pokračujeme do Londýna, aby si malé

užil i její kmotr, anglický král. Poprvé ho uvidím na vlastní oči.“

„Je to docela prima chlapík, nemusíš se ho bát,“ podotkla Katie. „Na rozdíl od ruského cara Mikuláše. To je teda nepříjemný pavouk.“

„Jak to mluvíš o panovníkovi?“ vyvalila oči Mary.

„Přece znáš Katie, nikdy nejde pro slovo daleko,“ podotkla Joan.

Katie se jen mlčky ušklíbla. Některé věci se prostě nezmění, pomyslela si. Mary se snad nikdy nezbaví své úcty ke šlechtě. No, snad má Joan trochu pravdu. Po letech u rodiny velkokněžny Jeleny a prince Mikuláše možná opravdu trochu ztratila bezhlavou úctu k takzvaně urozeným lidem.

Možná se o carovi vyjádřila nelichotivě i proto, že už za několik týdnů bude muset zase do Sankt-Petěrburgu a ocitne se pod přísným dohledem velkokněžny Marie Pavlovny, matky její zaměstnavatelky Jeleny. Velkokněžna byla současně tetou vládnoucího cara Mikuláše a každému dávala pořádně najevo svou nadřazenost. No, proč si tím kazit náladu právě dnes. Však už si s Marií Pavlovnou poradí. Mary by pobyt v Rusku snášela hůř. Určitě by byla nešťastná z toho, že by podle velkokněžny neudělala nic dobře.

„Co budeš dělat v Římě?“ zeptala se raději. Hned si však všimla, že se Joan zasmušila. Další nepříjemné téma, pomyslela si Katie.

„Co by? Budu se starat o syna a vyřizovat korespondenci ohledně nadace.“

„Přece bys mohla...“

„Nemluvme o tom!“ Joan mávla rukou a Katie se kousla do rtu. Přítelkyně se nechtěla bavit o Norlandském ústavu. Respektive o tom, jakou fantastickou kariéru by tam mohla udělat. Před patnácti lety dokončila studium a poté se jako chůva starala několik let o děti hraběte Dudley-

ho. Za nějakou dobu se však zamilovala do Reginalda, jeho mladšího bratra. Nakonec se přes odpor celé rodiny a především lady Rachel Dudleyové vzali. Reginald bohužel zemřel brzy po narození syna Edwarda na komplikovaný zánět slepého střeva. Od té doby žila sama. Nějakou dobu zůstala u švagroviny rodiny v Dublinu, ale pak se vrátila do Londýna a spolu s Katie založila nadaci, která umožňovala studium i nemajetným dívkám. K práci chůvy se sice nevrátila, ale vnitřně byla s Norlandským ústavem spojena navždy.

„Kolik už je paní Wardové? Podle mě nejmíň šedesát,“ vyzvíдалa Katie.

„To je docela dobře možné. Paní Wardová ví přesně, co chce. Ale já se musím řídit tím, co je dobré pro mě.“

Katie sevřela rty.

„Nechcete mi konečně říct, o čem se to tady bavíte?“ zeptala se Mary, která doposud mlčky sledovala výměnu názorů.

„To není nic důležitého,“ vyhrkla rychle Joan. Katie však nehodlala započaté téma jen tak opustit.

„Jak dobře víš, paní Emily Wardová náš ústav založila před téměř dvaceti lety a od té doby ho úspěšně řídí. V polední době ale přemýšlí o tom, kdo jednou nastoupí na její místo. A jestli chceš znát můj názor...“

„Nikdo se tě na něj neptá!“ odsekla Joan pořádně rozmrzele. Kdyby šlo o něco jiného, nechala by ji Katie už dávno na pokoji. Ale Norlandský ústav byl její srdeční záležitost.

„Byla by ráda, aby ses stala její nástupkyní. A musíš uznat, že si vybrala dobře!“

„Ale co když si nedokážu představit, že bych usedla na její místo?“

„Třeba se jen bojíš takové odpovědnosti, ale ve skutečnosti bys školu vedla ráda,“ mínila Mary tiše.

Joan chtěla něco namítnout, ale místo toho se jen na Mary zadívala svýma velkýma, hnědýma očima. Pak přešla

pohledem pláž. V dálce pobíhal syn a pokoušel se lovit podběrákem kraby. Katie pochopila, že její přítelkyně bojuje sama se sebou.

„Není to tak jednoduché,“ řekla Joan po chvíli tiše.

A tím téma nástupnictví ukončily. Katie již dál nena-
léhala. Sama věděla, že v životě bývá mnoho věcí dale-
ko složitějších, než se na první pohled zdají. Joan kdy-
si zaplatila vysokou cenu za to, že podlehla svým citům
a vdala se za společensky daleko výše postaveného mu-
že. Po krátkém společném štěstí ovdověla a ke svému po-
volání se již nemohla vrátit, třebaže práci chůvy milovala
a byla pro ni posláním. Ale kdo by ji zaměstnal, když se
musela starat o vlastní malé dítě? Možná by mohla začít
znovu, když Edward povyroste. Ale rozhodla se, že zůsta-
ne s ním a bude se mu plně věnovat. S Norlandským ústa-
vem však zůstala spojena alespoň prostřednictvím nadace
pro studentky z chudých rodin. Na víc se necítila. A bylo
to pochopitelné. Již jednou od základů změnila svůj život
a osud jí uštědřil krutou ránu.

Den strávený na pláži Katie prospěl, i když se přítelkyním
nesvěřila s tím, proč se letos do Deauville těšila víc než
kdy jindy. A proč trvala na tom, že pojedou zase právě
sem.

Do penzionu se vrátila až večer. Nacházel se v boční uli-
ci, trochu stranou od pobřežní promenády a přepychových
vil. Koupelna byla na chodbě a dělili se o ni všichni hos-
té na patře. Pro mnohé návštěvníky přímořského letoviska
a hosty penzionu bylo známkou luxusu už to, že se mohli
každý den vykoupat v teplé vodě. Ovšem Katie byla zvyk-
lá na jiné podmínky. Jako norlandská chůva žila v dokona-
le vybavených apartmánech v palácích svých zaměstnava-
telů a mívala veškeré příslušenství k dispozici jen pro sebe.